

Teijo Saari

Apulaisprofessori, ylilääkäri
Turun yliopisto ja TYKS
teisaa@utu.fi

PROFFAN PALSTA

[Languishing]

verb/

1. A name for the blah you're feeling
2. The void between depression and flourishing – the absence of well-being
3. It can dull your motivation and focus. And it may be the dominant emotion of 2021

Viime keväistä proffan palstaani lukiessa tulee ajatelleeksi, että COVID-19-infektiosta seurasi kirjoittajan mielestä monen näköistä työntekoa parantavaa tuottavuusloikkaa ja keskustelukulttuuria virkistävää tapahtumaa. Monet vaihtoivat vaihdetta vapaa-ajallakin isommalle ja kävelivät viikkotolkulla kaupunkinsa katuja edestakaisin ennen jalkautumistaan koti-Suomen viimeisiin metsiin – samalla villapaitoja koko suvulle kutoen. Uusien aktiviteettien kollektiivinen omaksuminen näytti olevan *se juttu*, jolla tästä selvitään. Ja kuten tavallista kaikkea kuvaamaan kaivettiin vanhat taistelumetaforat. Parkkipaikoista ja hienopaperituotteista taisteltiin päivästä toiseen.

Leipääntyminenhan siitä seurasi, ja viimeaikojen tunnelmia kuvastaa minusta erinomaisesti kolumnin alun ajankuva *New York Timesin* 19.4.2021 julkaisemasta jutusta. Vähän kärjistäen voisi todeta, että yleistä keskustelua kuvastaa aina vaan paremmin ajatus koettaa välttää keskustelemasta – sillä me kaikki tiedämme, mistä ennen pitkää aletaan jutella. Kuluvan vuoden harrastetrendiä vielä odotelemme, mutta ympäristöä tarkkailemalla alan epäillä kiinnostuksen muuhun, kuin välitilassa horjumiseen, muuttuneen varsin vähäiseksi. Sanomalehtien kestoosuus osittain huokailevat viikosta toiseen, miten meidän kaikkien pitäisi vielä hetki jaksaa; samalla kun lehden kansalaistaitoja peräänkuuluttava osio ihmettelee, miksi sosiaalisia suhteita janoavat ihmiset ryhmäytyvät kaupungin puistoihin nauttimaan auringosta. Vaikeaa täältä

tietokoneen takaa on olla heitä ymmärtämättä, koska muistini mukaan seinät huoneissa sijaitsivat vielä jonkin aikaa sitten kauempana toisistaan.

Siinä pääkohdittain tyhjiössä leijuvaan kolumnin asiasisältö. Työorientoituneimmille kerrottakoon, että oppialamme EPA-työ etenee COVID-kiireistä huolimatta ja on saanut kansallistakin huomiota. MEDigi projektissa olemme kantaneet kortemme kekoon monessakin jaoksesssa ja määritelleet, mitä lääketieteeseen kandidaateille pitäisi tulevaisuudessa opettaa. Perusopetuksessa selvisimme tämänhetkisinäkin digiaikana viritetyillä instrumenteilla erinomaisen hyvin (ainakin jos saamaamme kurssikritiikkiä tarkastelee).

Todettakoon vielä, että pandemian keskelläkin löytyy kollegoja, jotka ovat opetelleet uutta, kirjoittaneet artikkeleita, tehneet alku-peräistutkimusta ja koonneet tuloksensa väitöskirjaksi. En myöskään ole kuullut huomautuksia siitä, etteivätkö lääkärit olisi tehneet osaansa ja hoitaneet osastoille tulevat potilaansa samalla pieteetillä kuin tähänkin asti. Kuten kollega Grönlund osuvasti äskettäisessä Lääkärilehdessä totesi: *”Ajattelen niin, että koetan tehdä oman osani: päivä kerrallaan urakoidaan omaa tonttia puhtaaksi. En niinkään murehdi sitä, miten tauti saadaan yhteiskunnasta pois. Se on jonkun toisen työtehtävä.”* Raunalaisena olen kovin viehättyynyt joukkueurheilun suuntaan viittaavasta retoriikasta – jotakin muuta, kuin kuluneen vuoden lehdistötillaisuudesta tutuksi tullut epävarmuus. ■

**Muistini
mukaan seinät
huoneissa sijaitsivat
vielä jonkin aikaa
sitten kauempana
toisistaan.**

Viitteet:

1. <https://www.nytimes.com/2021/04/19/well/mind/covid-mental-health-languishing.html>
2. <https://www.laakarilehti.fi/ajassa/ajankohtaista/mika-saa-laakarin-jaksamaan-pitkittyneessa-koronatilanteessa/>